

Arrest

nr. 264 761 van 1 december 2021
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KLOK
Vrijheidsstraat 23
3910 PELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2021 met referentenummers X en X.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 30 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die verklaren van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 24 november 2019 België binnen en verzoeken op 2 december 2019 om internationale bescherming. Op 29 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen beiden tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 30 april 2021 aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Tadzjieks staatsburger, afkomstig uit Char Tepa, Shernaqi Gaddu, in de province Rudaki, Tadzjikistan. U bent religieus gehuwd met T.S. (O.V. x.xxx.xxx), met wie u samen twee minderjarige kinderen heeft, M. en F.

In 2012 ontmoette u uw huidige partner tijdens een bruiloft in uw dorp. Jullie leerden elkaar beter kennen en begonnen een relatie. Op 3 augustus of september 2012 sloten jullie een religieus huwelijk (niqqah) af. Enige tijd later was T. zwanger. Kort daarop vertelde ze u dat haar vader, die toen nog niet wist van haar relatie of zwangerschap, haar ten huwelijk had beloofd aan de zoon van een vriend van hem. Daarop bezocht u de moeder van T. om haar te vertellen dat T. en u van elkaar houden en intussen ook een niqqah hebben afgesloten. De moeder van T. reageerde hierop slecht en wees u de deur. Enkele dagen later vertelde T. u dat, sedert de familie weet had van jullie niqqah, ze vaak geslagen werd door haar vader. U droeg T. daarop op zelf nog eens te praten met haar moeder in de hoop dat de familie jullie niqqah toch zou aanvaarden. Dit gesprek had geen resultaat. Daarom besloten T. en u dat jullie het dorp zouden ontvluchten. Jullie huurden een appartement in de regio Gibrazim, in de hoofdstad Dushanbe. Ongeveer een maand daarna werden jullie tijdens de nacht in dit appartement aangevallen door de vader en oom van T. Jullie werden hierbij allebei geslagen. Omdat T. hilde en schreeuwde, kwamen er twee burens toegelopen. Hierop verdwenen uw vader en uw oom. U gaat ervan uit dat uw aanvallers de intentie hadden om u te doden. Daarop verlieten T. en u het appartement en trokken jullie naar de woning van de oudste zus van T., S., die wel positief stond tegenover jullie huwelijk. Omdat u letsels had overgehouden aan de aanval – u had onder andere een neusbreuk – bleven jullie gedurende een week in de woning van uw schoonzus tot u was gekomen van uw letsels. Nog diezelfde maand - februari 2013 - verliet u met uw echtgenote Tadzjikistan per vliegtuig richting Moskou, in de Russische Federatie. In Moskou vestigden jullie zich in de wijk Tulsii. Enkele maanden later, in juni 2013, keerde uw echtgenote per vliegtuig terug naar Tadzjikistan om te bevallen van jullie zoon. Zij verbleef in verborgenheid in de woning van haar zus S. in Gulestan, Dushanbe, tot de eigenlijke bevalling op 13 november 2013 in een plaatselijk ziekenhuis. In februari 2014 keerde zij met uw pasgeboren zoon M. per vliegtuig naar u terug in Moskou. In 2015-2016 kregen jullie bericht van S. dat uw schoonvader via via vernomen had waar jullie woonden in Moskou en dat hij van plan was een keer naar Moskou te gaan om jullie daar te vinden. Daarop besloot u dat Moskou niet langer veilig was. U stuurde T. en uw zoontje terug naar Tadzjikistan, waar zij opnieuw onderdoken in de woning van S. Zelf reisde u in oktober 2016, op aanraden van uw smokkelaar, naar Astana in Kazachstan waar u gedurende twee jaar verbleef in een pand van uw smokkelaar. Intussen trachtte uw smokkelaar voor u een reis naar de Europese Unie te organiseren. Slechts op 16 september 2018 kon u Kazachstan verlaten en reisde u onder begeleiding van uw smokkelaar per vliegtuig naar Europa. Aanvang 2019 kwam u in België aan. U wachtte er tot uw echtgenote u kon vervoegen, zo een 10-11 maanden later. Daarop verzochten jullie samen op 2 december 2019 om asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

U legde ter staving van uw asielverzoek geen bewijselementen voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde in uw land van herkomst ernstige vervolging door de familie van uw echtgenote te vrezen omdat zij bezwaar hadden tegen jullie relatie.

Echter werden vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van deze asielproblematiek in het gedrang brengen.

Zo geeft jullie gedrag na de fysieke agressie door de vader en oom van uw echtgenote alvast geen blijk van enige urgente vervolgingsvrees ten aanzien van de familie van uw echtgenote.

Immers valt het allereerst op dat nadat jullie in februari 2013 uit vrees voor jullie leven Tadzjikistan waren ontvlucht naar Rusland, uw echtgenote ongeveer vier maanden later terugkeerde naar haar land van herkomst om daar te bevallen. Daarbij komt dat uw echtgenote ook nog eens introk bij haar oudste zus S. en er gedurende acht maanden zou verblijven, gezien uw inschatting dat uw echtgenote vermoedelijk in februari 2014 naar u in Moskou is teruggekeerd, ditmaal samen met jullie zoontje (CGVS, p. 14). Het is uiteraard bizar dat, kort nadat jullie het land waren ontvlucht uit vrees voor ernstige vervolging door met name de vader en de oom van uw echtgenote, uw echtgenote langdurig zou gaan verblijven op een familieadres, kortom een adres dat gekend en bereikbaar is voor de naaste verwanten wiens ernstige vervolging uw echtgenote en u vrezen. Meer nog, uw echtgenote verklaarde zelfs dat kort na jullie vlucht naar Moskou, de door haar vader opgeroepen politie op het adres van S. was gaan vragen of zij jullie verborgen hielden, ze hadden vermoedens in die zin omdat uw echtgenote en S. altijd close waren geweest (CGVS vrouw, p. 17). U had voor dit gedragspatroon ook geen aannemelijke verklaring (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw echtgenote naar Tadzjikistan was teruggekeerd omdat zij er zelf de voorkeur aan gaf haar zoon te baren in haar thuisland, en omdat de ziekenhuiskosten in Tadzjikistan aanzienlijk lager zijn dan in Moskou. Dergelijke gedragswijze én poging tot verklaring staan haaks op de door jullie verklaarde vrees voor levensbedreigende vervolging uitgaande van de directe familie van uw echtgenote.

Een verdere onaannemelijke handelswijze werd vastgesteld in jullie reactie op het bericht dat de vader van uw echtgenote lucht zou hebben gekregen van jullie verblijfplaats in Moskou, ergens in 2015-2016. Immers besliste u dat Rusland niet langer een veilig toevluchtsoord is voor jullie. Waarop u gelijk uw echtgenote en kind naar Tadzjikistan terugstuurde en zij weerom introkken bij S., de oudste zus van uw echtgenote. Uw echtgenote en kind zouden uiteindelijk deze tweede keer vanaf najaar 2016 tot eind 2019, kortom meer dan drie jaar, bij deze zus verblijven. Dat uw echtgenote bij herhaling en langdurig dergelijk risicovol gedrag zou vertonen, bevestigt alleen maar het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u voorgehouden levensgevaar dat zou uitgaan van de handelingen van uw schoonfamilie omwille van uw verboden relatie met T.

Bovenstaande vaststellingen zijn des te meer prangend gezien u zelf – in antwoord op de vraag of u ooit heeft overwogen zich in een ander deel van uw land van herkomst te hervestigen om uw asielprobleem te ontlopen (CGVS, p. 18) – antwoordde dit niet te hebben overwogen omdat uw land van herkomst een klein land is, waar uw vervolgers, i.e. de familie van T., u overal zouden vinden.

Een verdere blijk van ongeloofwaardigheid wordt gevonden in de vaststelling dat u zich tegensprekt over eventuele contacten met de politie met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblematiek. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS duidelijk dat uw schoonbroer na de aanval door de vader en de oom van uw echtgenote in het appartement in Gibrazim, naar de politie was gestapt maar daar te horen had gekregen dat de politie niet zou tussenkomen in familieaangelegenheden (CGVS, p. 14). Er werd u ter bevestiging nadrukkelijk gevraagd of het de man van de zus van uw echtgenote was die na deze aanval naar de politie was gestapt, vraag waarop u bevestigend antwoordde. Niettemin veranderde u onmiddellijk daarop uw verklaring en stelde u dat het uw schoonvader was die na de aanval in het appartement in Gibrazim naar de politie was gestapt, en niet de echtgenoot van S. Meer nog, u stelde dat de politie in het verlengde van deze klacht door de vader van uw echtgenote ook op adressen van uw familie naar u was gaan zoeken en dat de politie deze zoektocht zelfs gedurende een drietal jaren heeft volgehouden (CGVS, p. 15). Dat u in de gegeven omstandigheden tot bij herhaling zou beweren dat het de echtgenoot van S. zou zijn geweest die de politie had opgeroepen, kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd.

Ook uw uitleg waarom u zelf na de geweldpleging door de vader en de oom van uw echtgenote geen bescherming heeft gezocht bij de Tadzjiekse politie, overtuigt niet. U verklaarde ter zake dat een beroep op de Tadzjiekse politie enkel mogelijk was als je voldoende financiële middelen had om hen een steekpenning te betalen, iets waartoe u niet in staat was. Op de daarop volgende vraag dat een steekpenning voor de Tadzjiekse politie toch niet meer zou kosten dan uw vlucht naar de Russische Federatie, antwoordde u ontwijkend dat u niet bang was van de politie maar van de familie van uw echtgenote (CGVS, p. 16).

Ter verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen zij er ook op gewezen dat u zich tegensprekt over uw reis naar Europa en uw concrete oponthouden vooraleer u asiel heeft gevraagd in België.

Zo valt allereerst op dat u ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat u op 16 september 2018 vanuit Kazachstan vertrokken bent (CGVS, p. 6) en dat u ongeveer begin 2019 in België bent aangekomen (CGVS, p. 12). U verklaarde daarop nog 10-11 maanden in België te hebben gewacht tot de aankomst van uw gezin in België. Daarop hebben jullie samen op 2 december 2019 asiel verzocht bij de bevoegde Belgische instanties (CGVS, p. 12). Echter had u tegenover de DVZ verklaard dat u reeds drie jaar in België verblijft, meer bepaald in Neerpelt (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 35). Daarbij verklaarde u ook dat u reeds in 2017 Kazachstan verlaten had en uiteindelijk in oktober 2017 in België zou zijn aangekomen (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 36). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar bood geen aannemelijke uitleg (CGVS, p. 13). U hield het erop dat de genoteerde verklaring op de DVZ als zou u reeds drie jaar in Neerpelt hebben gewoond, fout was. Daarbij komt dan ook nog de bezwarende vaststelling dat ook uw echtgenote in haar verklaring tegenover de DVZ aangaf dat u reeds geruime tijd (illegaal) in de Europese Unie was, zij het dat zij een andere verblijfplaats had aangegeven: meer bepaald verklaarde uw echtgenote dd.08.01.2020 (DVZ vrouw dd.08.01.2020, rubriek 18, 35) dat u de twee voorgaande jaren reeds illegaal bij vrienden in Düsseldorf, Duitsland, had verbleven vooraleer samen met haar asiel te vragen in België. U zelf maakte ten overstaan van het CGVS nooit enige melding van een openthoud in Duitsland: u verklaarde wel dat u na binnenkomst in Litouwen daar nog een 6-7 maanden had verbleven, en daarna nog een tijd in Polen, maar dat u daarna naar België zou zijn doorgereisd waar u dus aanvang 2019 zou zijn aangekomen (CGVS, p. 12). De vaststelling van bedrieglijke verklaringen over waar en wanneer u zich reeds in België en de Europese Unie heeft opgehouden vooraleer asiel te vragen, is zwaarwichtig. Het spreekt voor zich dat naarmate u langer, zonder daadwerkelijk een asielverzoek te doen, in landen heeft verbleven die voor u nochtans in aanmerking komen om een verzoek om internationale bescherming tot te richten, de geloofwaardigheid van de door u volgehouden ernstige vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst des te meer wordt aangetast. Dit geldt des te meer wetende dat luidens uw verklaringen u in tussentijd uw echtgenote en kind had achtergelaten binnen het bereik van de personen vanwege wie u vervolging vreest in hoofde van u zelf en van uw gezin, namelijk op het officieel adres van haar oudste zus in Dushanbe, Tadzjikistan, terwijl jullie net vervolging vrezen door haar eigen familie.

Zelfs indien waarachtig zou zijn – quod non – dat u aanvang 2019 in België zou zijn aangekomen, om na aankomst van uw gezin in België 10-11 maanden later, vervolgens samen op 2 december 2019 asiel te vragen in België, dan nog moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt waarom u zo laattijdig asiel vroeg in België. U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS, p. 12) maar uw poging tot verklaring was niet bevredigend. U verklaarde dat u bang was om eerder dan uw echtgenote asiel te vragen omdat u in het geval van een weigeringsbeslissing zou worden teruggestuurd naar uw herkomstland waar u een herhaalde vervolging te vrezen had van uw schoonfamilie. De vrees voor een weigeringsbeslissing en een eventuele terugleiding naar uw land van herkomst kan niet aanzien worden als een aannemelijke verklaring voor een dusdanig laattijdig asielverzoek. Bij gebrek aan een aannemelijke verklaring voor de laattijdigheid van uw asielverzoek dient deze laattijdigheid dan ook evengoed te worden aanzien als een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst.

Tenslotte zij er ook op gewezen dat de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie geloofwaardigheid mist. U verklaarde in concreto dat u gedurende anderhalf tot twee jaar op een schuiladres van de smokkelaar in Astana, Kazachstan, had gewacht op gepaste reisdocumenten. Daarop zou u door een handlanger van uw smokkelaar zijn begeleid tot in Litouwen. Deze handlanger hield daarbij de voor u gearrangeerde reistitels bij zonder dat u ze kon inkijken. Samen met deze begeleider reisde u per vliegtuig naar Moskou waarna de reis per trein werd verdergezet tot in Litouwen. U bent de Europese Unie binnengekomen per trein en via Litouwen. De EU-grenscontrole gebeurde daarbij op de trein. Hierbij valt vooraleerst op dat u vrijwel niets weet over de reisdocumenten die voor u werden geregeld, ofschoon u een aanzienlijke som geld had betaald aan uw smokkelaar voor uw clandestiene transfer naar de Europese Unie, en ofschoon u gedurende anderhalf tot twee jaar in Kazachstan verklaart te hebben gewacht op deze reisdocumenten. Meer bepaald wist u wel dat uw reisdocumenten op uw naam stonden maar wist u niet of het hier valse dan wel authentieke documenten betrof, u wist ook niet van welk land deze reisdocumenten waren (CGVS, p. 7, 19). Deze documenten zouden door uw smokkelaar aan de controlebeambte zijn getoond. Welnu, het is genoegzaam bekend dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en

reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het ook onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring over hoe u de Europese Unie bent binnen gereisd zonder enige kennis van de reistitels die hiervoor door uw smokkelaar zijn aangewend, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw internationale verplaatsingen verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor in het gedrang.

Gegeven bovenstaande bent u er niet in geslaagd een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster wordt genomen, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent Tadzjieks staatsburger, geboren op 26 juni 1994 te Dushanbe, Tadzjikistan. U bent religieus gehuwd met Z.B. (O.V. x.xxx.xxx), met wie u samen twee minderjarige kinderen heeft, M. en F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als door uw echtgenoot, Z.B. (O.V. x.xxx.xxx), werden verklaard. De feiten waarop uw echtgenoot zich baseert, heeft hij als volgt, verklaard:

"In 2012 ontmoette u uw huidige partner tijdens een bruiloft in uw dorp. Jullie leerden elkaar beter kennen en begonnen een relatie. Op 3 augustus of september 2012 sloten jullie een religieus huwelijk (niqqah) af. Enige tijd later was T. zwanger. Kort daarop vertelde ze u dat haar vader, die toen nog niet wist van haar relatie of zwangerschap, haar ten huwelijk had beloofd aan de zoon van een vriend van hem. Daarop bezocht u de moeder van T. om haar te vertellen dat T. en u van elkaar houden en intussen ook een niqqah hebben afgesloten. De moeder van T. reageerde hierop slecht en wees u de deur. Enkele dagen later vertelde T. u dat, sedert de familie weet had van jullie niqqah, ze vaak geslagen werd door haar vader. U droeg T. daarop op zelf nog eens te praten met haar moeder in de hoop dat de familie jullie niqqah toch zou aanvaarden. Dit gesprek had geen resultaat. Daarom besloten T. en u dat jullie het dorp zouden ontvluchten. Jullie huurden een appartement in de regio Gibrazim, in de hoofdstad Dushanbe. Ongeveer een maand daarna werden jullie tijdens de nacht in dit appartement aangevallen door de vader en oom van T. Jullie werden hierbij allebei geslagen. Omdat T. hilde en schreeuwde, kwamen er twee burens toegelopen. Hierop verdwenen uw vader en uw oom. U gaat ervan uit dat uw aanvallers de intentie hadden om u te doden. Daarop verlieten T. en u het appartement en trokken jullie naar de woning van de oudste zus van T, S., die wel positief stond tegenover jullie huwelijk. Omdat u letsels had overgehouden aan de aanval – u had onder andere een neusbreuk – bleven jullie gedurende een week in de woning van uw schoonzus tot u was gekomen van uw letsels. Nog diezelfde maand - februari 2013 - verliet u met uw echtgenote Tadzjikistan per vliegtuig richting Moskou, in de Russische Federatie. In Moskou vestigden jullie zich in de wijk Tulsjii. Enkele maanden later, in juni 2013, keerde uw echtgenote per vliegtuig terug naar Tadzjikistan om te bevallen van jullie zoon. Zij verbleef in verborgenheid in de woning van haar zus S. in Gulestan, Dushanbe, tot de eigenlijke bevalling op 13 november 2013 in een plaatselijk ziekenhuis. In februari 2014 keerde zij met uw pasgeboren zoon M. per vliegtuig naar u terug in Moskou. In 2015-2016 kregen jullie bericht van S. dat uw schoonvader via via vernomen had waar jullie woonden in Moskou en dat hij van plan was een keer naar Moskou te gaan om jullie daar te vinden. Daarop besloot u dat Moskou niet langer veilig was. U stuurde T. en uw zoontje terug naar Tadzjikistan, waar zij opnieuw onderdoken in de woning van S.. Zelf reisde u in oktober 2016, op aanraden van uw smokkelaar, naar Astana in Kazachstan waar u

gedurende twee jaar verbleef in een pand van uw smokkelaar. Intussen trachtte uw smokkelaar voor u een reis naar de Europese Unie te organiseren. Slechts op 16 september 2018 kon u Kazachstan verlaten en reisde u onder begeleiding van uw smokkelaar per vliegtuig naar Europa. Aanvang 2019 kwam u in België aan. U wachtte er tot uw echtgenote u kon vervoegen, zo een 10-11 maanden later. Daarop verzochten jullie samen op 2 december 2019 om asiel bij de bevoegde Belgische instanties.

U legde ter staving van uw asielverzoek geen bewijselementen voor."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U gaf bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud aan dat u al acht jaar hoofdpijn heeft ten gevolge van slagen die u heeft gekregen op uw hoofd (CGVS, p.2). U verklaarde echter ook dat u voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud paracetamol had genomen. Er werd nadrukkelijk met u afgesproken dat indien u in de loop van het persoonlijk onderhoud last zou krijgen van hoofdpijn, u dit ook diende kenbaar te maken aan de protection officer. U heeft zulks nergens aangegeven tijdens uw persoonlijk onderhoud

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als uw echtgenoot, Z.B. (O.V. x.xxx.xxx). In hoofde van uw echtgenoot wordt een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg dient ook voor u een gelijksoortige beslissing te worden genomen.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot werd uitgebreid gemotiveerd en luidt als volgt:

"U verklaarde in uw land van herkomst ernstige vervolging door de familie van uw echtgenote te vrezen omdat zij bezwaar hadden tegen jullie relatie.

Echter werden vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van deze asielproblematiek in het gedrang brengen.

Zo geeft jullie gedrag na de fysieke agressie door de vader en oom van uw echtgenote alvast geen blijk van enige urgente vervolgingsvrees ten aanzien van de familie van uw echtgenote.

Immers valt het allereerst op dat nadat jullie in februari 2013 uit vrees voor jullie leven Tadzjikistan waren ontvlucht naar Rusland, uw echtgenote ongeveer vier maanden later terugkeerde naar haar land van herkomst om daar te bevallen. Daarbij komt dat uw echtgenote ook nog eens introk bij haar oudste zus S. en er gedurende acht maanden zou verblijven, gezien uw inschatting dat uw echtgenote vermoedelijk in februari 2014 naar u in Moskou is teruggekeerd, ditmaal samen met jullie zontje (CGVS, p. 14). Het is uiteraard bizar dat, kort nadat jullie het land waren ontvlucht uit vrees voor ernstige vervolging door met name de vader en de oom van uw echtgenote, uw echtgenote langdurig zou gaan verblijven op een familieadres, kortom een adres dat gekend en bereikbaar is voor de naaste verwanten wiens ernstige vervolging uw echtgenote en u vrezen. Meer nog, uw echtgenote verklaarde zelfs dat kort na jullie vlucht naar Moskou, de door haar vader opgeroepen politie op het adres van S. was gaan vragen of zij jullie verborgen hielden, ze hadden vermoedens in die zin omdat uw echtgenote en S. altijd close waren geweest (CGVS vrouw, p. 17). U had voor dit gedragspatroon ook geen aannemelijke verklaring (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw echtgenote naar Tadzjikistan was teruggekeerd omdat zij er zelf de voorkeur aan gaf haar zoon te baren in haar thuisland, en omdat de ziekenhuiskosten in Tadzjikistan aanzienlijk lager zijn dan in Moskou. Dergelijke gedragswijze én poging tot verklaring staan haaks op de door jullie verklaarde vrees voor levensbedreigende vervolging uitgaande van de directe familie van uw echtgenote.

Een verdere onaannemelijke handelswijze werd vastgesteld in jullie reactie op het bericht dat de vader van uw echtgenote lucht zou hebben gekregen van jullie verblijfplaats in Moskou, ergens in 2015-2016.

Immers besliste u dat Rusland niet langer een veilig toevluchtsoord is voor jullie. Waarop u gelijk uw echtgenote en kind naar Tadzjikistan terugstuurde en zij weerom introkken bij S., de oudste zus van uw echtgenote. Uw echtgenote en kind zouden uiteindelijk deze tweede keer vanaf najaar 2016 tot eind 2019, kortom meer dan drie jaar, bij deze zus verblijven. Dat uw echtgenote bij herhaling en langdurig dergelijk risicovol gedrag zou vertonen, bevestigt alleen maar het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u voorgehouden levensgevaar dat zou uitgaan van de handelingen van uw schoonfamilie omwille van uw verboden relatie met T.

Bovenstaande vaststellingen zijn des te meer prangend gezien u zelf – in antwoord op de vraag of u ooit heeft overwogen zich in een ander deel van uw land van herkomst te hervestigen om uw asielprobleem te ontlopen (CGVS, p. 18) – antwoordde dit niet te hebben overwogen omdat uw land van herkomst een klein land is, waar uw vervolgers, i.e. de familie van T., u overal zouden vinden.

Een verdere blijk van ongeloofwaardigheid wordt gevonden in de vaststelling dat u zich tegensprekt over eventuele contacten met de politie met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblematiek. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS duidelijk dat uw schoonbroer na de aanval door de vader en de oom van uw echtgenote in het appartement in Gibrazim, naar de politie was gestapt maar daar te horen had gekregen dat de politie niet zou tussenkomen in familieaangelegenheden (CGVS, p. 14). Er werd u ter bevestiging nadrukkelijk gevraagd of het de man van de zus van uw echtgenote was die na deze aanval naar de politie was gestapt, vraag waarop u bevestigend antwoordde. Niettemin veranderde u onmiddellijk daarop uw verklaring en stelde u dat het uw schoonvader was die na de aanval in het appartement in Gibrazim naar de politie was gestapt, en niet de echtgenoot van S. Meer nog, u stelde dat de politie in het verlengde van deze klacht door de vader van uw echtgenote ook op adressen van uw familie naar u was gaan zoeken en dat de politie deze zoektocht zelfs gedurende een drietal jaren heeft volgehouden (CGVS, p. 15). Dat u in de gegeven omstandigheden tot bij herhaling zou beweren dat het de echtgenoot van S. zou zijn geweest die de politie had opgeroepen, kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd.

Ook uw uitleg waarom u zelf na de geweldpleging door de vader en de oom van uw echtgenote geen bescherming heeft gezocht bij de Tadzjiekse politie, overtuigt niet. U verklaarde ter zake dat een beroep op de Tadzjiekse politie enkel mogelijk was als je voldoende financiële middelen had om hen een steekpenning te betalen, iets waartoe u niet in staat was. Op de daarop volgende vraag dat een steekpenning voor de Tadzjiekse politie toch niet meer zou kosten dan uw vlucht naar de Russische Federatie, antwoordde u ontwijkend dat u niet bang was van de politie maar van de familie van uw echtgenote (CGVS, p. 16).

Ter verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen zij er ook op gewezen dat u zich tegensprekt over uw reis naar Europa en uw concrete oponthouden vooraleer u asiel heeft gevraagd in België.

Zo valt allereerst op dat u ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat u op 16 september 2018 vanuit Kazachstan vertrokken bent (CGVS, p. 6) en dat u ongeveer begin 2019 in België bent aangekomen (CGVS, p. 12). U verklaarde daarop nog 10-11 maanden in België te hebben gewacht tot de aankomst van uw gezin in België. Daarop hebben jullie samen op 2 december 2019 asiel verzocht bij de bevoegde Belgische instanties (CGVS, p. 12). Echter had u tegenover de DVZ verklaard dat u reeds drie jaar in België verblijft, meer bepaald in Neerpelt (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 35). Daarbij verklaarde u ook dat u reeds in 2017 Kazachstan verlaten had en uiteindelijk in oktober 2017 in België zou zijn aangekomen (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 36). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar bood geen aannemelijke uitleg (CGVS, p. 13). U hield het erop dat de genoteerde verklaring op de DVZ als zou u reeds drie jaar in Neerpelt hebben gewoond, fout was. Daarbij komt dan ook nog de bezwarende vaststelling dat ook uw echtgenote in haar verklaring tegenover de DVZ aangaf dat u reeds geruime tijd (illegaal) in de Europese Unie was, zij het dat zij een andere verblijfplaats had aangegeven: meer bepaald verklaarde uw echtgenote dd.08.01.2020 (DVZ vrouw dd.08.01.2020, rubriek 18, 35) dat u de twee voorgaande jaren reeds illegaal bij vrienden in Düsseldorf, Duitsland, had verbleven vooraleer samen met haar asiel te vragen in België. U zelf maakte ten overstaan van het CGVS nooit enige melding van een oponthoud in Duitsland: u verklaarde wel dat u na binnenkomst in Litouwen daar nog een 6-7 maanden had verbleven, en daarna nog een tijd in Polen, maar dat u daarna naar België zou zijn doorgereisd waar u dus aanvang 2019 zou zijn aangekomen (CGVS, p. 12). De vaststelling van bedrieglijke verklaringen over waar en wanneer u zich reeds in België en de Europese Unie heeft opgehouden vooraleer asiel te vragen, is zwaarwichtig. Het spreekt voor zich dat naarmate u langer, zonder daadwerkelijk een asielerzoek te doen, in landen heeft verbleven die voor u nochtans in

aanmerking komen om een verzoek om internationale bescherming tot te richten, de geloofwaardigheid van de door u volgehouden ernstige vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst des te meer wordt aangetast. Dit geldt des te meer wetende dat luidens uw verklaringen u in tussentijd uw echtgenote en kind had achtergelaten binnen het bereik van de personen vanwege wie u vervolging vreest in hoofde van u zelf en van uw gezin, namelijk op het officieel adres van haar oudste zus in Dushanbe, Tadzjikistan, terwijl jullie net vervolging vrezen door haar eigen familie.

Zelfs indien waarachtig zou zijn – quod non – dat u aanvang 2019 in België zou zijn aangekomen, om na aankomst van uw gezin in België 10-11 maanden later, vervolgens samen op 2 december 2019 asiel te vragen in België, dan nog moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt waarom u zo laattijdig asiel vroeg in België. U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS, p. 12) maar uw poging tot verklaring was niet bevredigend. U verklaarde dat u bang was om eerder dan uw echtgenote asiel te vragen omdat u in het geval van een weigeringsbeslissing zou worden teruggestuurd naar uw herkomstland waar u een herhaalde vervolging te vrezen had van uw schoonfamilie. De vrees voor een weigeringsbeslissing en een eventuele terugleiding naar uw land van herkomst kan niet aanzien worden als een aannemelijke verklaring voor een dusdanig laattijdig asielverzoek. Bij gebrek aan een aannemelijke verklaring voor de laattijdigheid van uw asielverzoek dient deze laattijdigheid dan ook evengoed te worden aanzien als een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst.

Tenslotte zij er ook op gewezen dat de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie geloofwaardigheid mist. U verklaarde in concreto dat u gedurende anderhalf tot twee jaar op een schuiladres van de smokkelaar in Astana, Kazachstan, had gewacht op gepaste reisdocumenten. Daarop zou u door een handlanger van uw smokkelaar zijn begeleid tot in Litouwen. Deze handlanger hield daarbij de voor u gearrangeerde reistitels bij zonder dat u ze kon inkijken. Samen met deze begeleider reisde u per vliegtuig naar Moskou waarna de reis per trein werd verdergezet tot in Litouwen. U bent de Europese Unie binnengekomen per trein en via Litouwen. De EU-grenscontrole gebeurde daarbij op de trein. Hierbij valt vooraleerst op dat u vrijwel niets weet over de reisdocumenten die voor u werden geregeld, ofschoon u een aanzienlijke som geld had betaald aan uw smokkelaar voor uw clandestiene transfer naar de Europese Unie, en ofschoon u gedurende anderhalf tot twee jaar in Kazachstan verklaart te hebben gewacht op deze reisdocumenten. Meer bepaald wist u wel dat uw reisdocumenten op uw naam stonden maar wist u niet of het hier valse dan wel authentieke documenten betrof, u wist ook niet van welk land deze reisdocumenten waren (CGVS, p. 7, 19). Deze documenten zouden door uw smokkelaar aan de controlebeambte zijn getoond. Welnu, het is genoegzaam bekend dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het ook onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring over hoe u de Europese Unie bent binnen gereisd zonder enige kennis van de reistitels die hiervoor door uw smokkelaar zijn aangewend, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw internationale verplaatsingen verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor in het gedrang.

Gegeven bovenstaande bent u er niet in geslaagd een aannemelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 262 049, is de partner van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 262 046. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden de drie middelen uit het verzoekschrift van verzoeker integraal hernomen. Gelet op het voorgaande moeten beide zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van de Conventie van Genève. Zij menen dat zij als 'vluchteling', zoals beschreven in de voornoemde Conventie, kunnen worden beschouwd. Zij voeren aan dat het volkomen begrijpelijk is dat er soms tegenstrijdigheden zijn vermits feitelijkheden zich soms meer dan vijf jaar geleden hebben afgespeeld. Deze zogenaamde tegenstrijdigheden situeren zich dan nog enkel in het 'vluchttraject' zodat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) zelfs geen 'onderzoek ten gronde' uitvoerde naar de aangehaalde motieven. Uit alles blijkt - en dit wordt niet ontkend door de verwerende partij - dat verzoekers er al een heel verscheiden parcours hebben opzitten tussen 2012 en heden. Verzoekers voeren aan dat het aan het commissariaat-generaal toekomt om aan te tonen dat de specifieke situatie waarin zij zich bevinden al dan niet in aanmerking komt om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus.

3.1.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, herhalen verzoekers vooreerst de uiteenzetting onder het eerste middel. Door de verklaringen te kwalificeren als 'onwaarachtig' en 'weinig geloofwaardig' weerlegt de verwerende partij volgens hen het relaas geenszins. Voorts wordt er meermaals verwezen naar verklaringen die verzoekster heeft afgelegd in en tijdens haar interview. Zoals geweten, en nooit ontkend, volgden verzoekster en verzoeker een verschillend vluchttraject. Het is dan ook niet verwonderlijk, noch uitzonderlijk dat verzoekster hierover niet geheel gelijkluidende verklaringen heeft afgelegd. Verzoekers voegen hier verder nog aan toe dat deze verschillen geenszins tegenstrijdigheden, hoogstens onduidelijkheden betreffen. Voorts zijn verzoekers van oordeel dat zij op bepaalde momenten verkeerdelijk en weinig genuanceerd vertaald werden. Verder verwijzen ze naar arrest nr. 240 518 van de Raad van 7 september 2020 waarin wordt gesteld dat niet wordt getwijfeld aan de nationaliteit, wat het kernelement vormt van het vluchtverhaal, dat het bewijs en de geloofwaardigheid inzake de tijdsduur van de reisroute en de eerdere plaatsen van verblijf geen kernelementen zijn en dat zij geen negatieve indicatie vormen tegenover de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Verzoekers stellen dat er *in casu* geen enkele twijfel bestaat over de identiteit en de nationaliteit en dat op basis van afwijkingen en onduidelijkheden inzake de gevolgde reisroute bijgevolg niet het gehele vluchtrelaas ongeloofwaardig kan worden geacht.

3.1.3. In een derde en laatste middel - aangaande de "uitsluiting" (lees: weigering) van de subsidiaire beschermingsstatus - voeren verzoekers aan dat zij minstens in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming omdat er *"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen"*. De verwerende partij toont immers niet aan met de nodige bewijzen en vastgestelde zekerheden dat zij hiervan dienen "uitgesloten" (lees: geweigerd) te worden.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.3.3. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd omdat aan de voorgehouden ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van de familie van verzoekster die bezwaar heeft tegen hun relatie geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) het gedrag van verzoekers na de fysieke agressie door de vader en oom van verzoekster alvast geen blijk geeft van een urgente vervolgingsvrees ten aanzien van de familie van verzoekster. Zo valt vooreerst op dat nadat zij in februari 2013 uit vrees voor hun leven Tadzjikistan waren ontvlucht naar Rusland, verzoekster ongeveer vier maanden later terugkeerde naar haar land van herkomst om daar te bevallen en daar introk bij haar oudste zus. Verzoekster zou samen met het kind nog een tweede keer vanaf najaar 2016 tot eind 2019, kortom meer dan drie jaar, bij deze zus verblijven. Dat verzoekster bij herhaling en langdurig dergelijk risicovol verdrag zou vertonen, bevestigt alleen maar de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden levensgevaar. Dit is des te meer prangend aangezien verzoeker verklaarde nooit te hebben overwogen om zich in een ander deel van het land van herkomst te hervestigen omdat dit een klein land is, waar de vervolgers, i.e. de familie van verzoekster, hen overal zou vinden; (ii) verzoeker zich tegensprekt over eventuele contacten met de politie met betrekking tot de verklaarde vervolgingsproblematiek; (iii) de uitleg waarom verzoeker na de geweldpleging door de vader en de oom van verzoekster geen bescherming heeft gezocht bij de Tadzjiekse politie niet overtuigt; (iv) verzoeker zich tegensprekt over zijn reis naar Europa en zijn concrete oponthouden vooraleer hij internationale bescherming heeft aangevraagd in België en deze vaststelling van bedrieglijke verklaringen zwaarwichtig is; (v) verzoeker niet aannemelijk maakt waarom hij zo laat tijdig internationale bescherming aanvraagde in België en (vi) de door verzoeker verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie mist geloofwaardigheid waardoor het vermoeden ontstaat dat hij zijn internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over zijn internationale verplaatsingen verborgen te houden. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, alsook zijn algehele oprechtheid in het gedrag.

3.3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motiveringen hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.5. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 april 2021, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.6. Na lezing van de administratieve dossiers oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, kan immers geen geloof worden gehecht aan de beweerde vrees van verzoekers voor vervolging door de familie van verzoekster omwille van hun religieuze en door de familie niet aanvaarde huwelijk.

3.3.7. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“(...) U verklaarde in uw land van herkomst ernstige vervolging door de familie van uw echtgenote te vrezen omdat zij bezwaar hadden tegen jullie relatie.

Echter werden vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van deze asielproblematiek in het gedrang brengen.

Zo geeft jullie gedrag na de fysieke agressie door de vader en oom van uw echtgenote alvast geen blijk van enige urgente vervolgingsvrees ten aanzien van de familie van uw echtgenote.

Immers valt het allereerst op dat nadat jullie in februari 2013 uit vrees voor jullie leven Tadzjikistan waren ontvlucht naar Rusland, uw echtgenote ongeveer vier maanden later terugkeerde naar haar land van herkomst om daar te bevallen. Daarbij komt dat uw echtgenote ook nog eens introk bij haar oudste zus S. en er gedurende acht maanden zou verblijven, gezien uw inschatting dat uw echtgenote vermoedelijk in februari 2014 naar u in Moskou is teruggekeerd, ditmaal samen met jullie zontje (CGVS, p. 14). Het is uiteraard bizar dat, kort nadat jullie het land waren ontvlucht uit vrees voor ernstige vervolging door met name de vader en de oom van uw echtgenote, uw echtgenote langdurig zou gaan verblijven op een familieadres, kortom een adres dat gekend en bereikbaar is voor de naaste verwanten wiens ernstige vervolging uw echtgenote en u vrezen. Meer nog, uw echtgenote verklaarde zelfs dat kort na jullie vlucht naar Moskou, de door haar vader opgeroepen politie op het adres van S. was gaan vragen of zij jullie verborgen hielden, ze hadden vermoedens in die zin omdat uw echtgenote en S. altijd close waren geweest (CGVS vrouw, p. 17). U had voor dit gedragspatroon ook geen aannemelijke verklaring (CGVS, p. 10). U verklaarde dat uw echtgenote naar Tadzjikistan was teruggekeerd omdat zij er zelf de voorkeur aan gaf haar zoon te baren in haar thuisland, en omdat de ziekenhuiskosten in Tadzjikistan aanzienlijk lager zijn dan in Moskou. Dergelijke gedragswijze én poging tot verklaring staan haaks op de door jullie verklaarde vrees voor levensbedreigende vervolging uitgaande van de directe familie van uw echtgenote.

Een verdere onaannemelijke handelswijze werd vastgesteld in jullie reactie op het bericht dat de vader van uw echtgenote lucht zou hebben gekregen van jullie verblijfplaats in Moskou, ergens in 2015-2016. Immers besliste u dat Rusland niet langer een veilig toevluchtsoord is voor jullie. Waarop u gelijk uw echtgenote en kind naar Tadzjikistan terugstuurde en zij weerom introkken bij S., de oudste zus van uw echtgenote. Uw echtgenote en kind zouden uiteindelijk deze tweede keer vanaf najaar 2016 tot eind 2019, kortom meer dan drie jaar, bij deze zus verblijven. Dat uw echtgenote bij herhaling en langdurig dergelijk risicovol gedrag zou vertonen, bevestigt alleen maar het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u voorgehouden levensgevaar dat zou uitgaan van de handelingen van uw schoonfamilie omwille van uw verboden relatie met T.

Bovenstaande vaststellingen zijn des te meer prangend gezien u zelf – in antwoord op de vraag of u ooit heeft overwogen zich in een ander deel van uw land van herkomst te hervestigen om uw asielprobleem te ontlopen (CGVS, p. 18) – antwoordde dit niet te hebben overwogen omdat uw land van herkomst een klein land is, waar uw vervolgers, i.e. de familie van T., u overal zouden vinden.

Een verdere blijk van ongeloofwaardigheid wordt gevonden in de vaststelling dat u zich tegensprekt over eventuele contacten met de politie met betrekking tot de door u verklaarde vervolgingsproblematiek. Zo verklaarde u ten overstaan van het CGVS duidelijk dat uw schoonbroer na de aanval door de vader en de oom van uw echtgenote in het appartement in Gibrazim, naar de politie was gestapt maar daar te horen had gekregen dat de politie niet zou tussenkomen in familieaangelegenheden (CGVS, p. 14). Er werd u ter bevestiging nadrukkelijk gevraagd of het de man van de zus van uw echtgenote was die na deze aanval naar de politie was gestapt, vraag waarop u bevestigend antwoordde. Niettemin veranderde u onmiddellijk daarop uw verklaring en stelde u dat het uw schoonvader was die na de aanval in het appartement in Gibrazim naar de politie was gestapt, en niet de echtgenoot van S. Meer nog, u stelde dat de politie in het verlengde van deze klacht door de vader van uw echtgenote ook op adressen van uw familie naar u was gaan zoeken en dat de politie deze zoektocht zelfs gedurende een drietal jaren heeft volgehouden (CGVS, p. 15). Dat u in de gegeven omstandigheden tot bij herhaling zou beweren dat het de echtgenoot van S. zou zijn geweest die de politie had opgeroepen, kan bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd.

Ook uw uitleg waarom u zelf na de geweldpleging door de vader en de oom van uw echtgenote geen bescherming heeft gezocht bij de Tadzjiekse politie, overtuigt niet. U verklaarde ter zake dat een beroep

op de Tadzjiekse politie enkel mogelijk was als je voldoende financiële middelen had om hen een steekpenning te betalen, iets waartoe u niet in staat was. Op de daarop volgende vraag dat een steekpenning voor de Tadzjiekse politie toch niet meer zou kosten dan uw vlucht naar de Russische Federatie, antwoordde u ontwijkend dat u niet bang was van de politie maar van de familie van uw echtgenote (CGVS, p. 16).

Ter verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van uw verklaringen zij er ook op gewezen dat u zich tegensprekt over uw reis naar Europa en uw concrete oponthouden vooraleer u asiel heeft gevraagd in België.

Zo valt allereerst op dat u ten overstaan van het CGVS verklaard heeft dat u op 16 september 2018 vanuit Kazachstan vertrokken bent (CGVS, p. 6) en dat u ongeveer begin 2019 in België bent aangekomen (CGVS, p. 12). U verklaarde daarop nog 10-11 maanden in België te hebben gewacht tot de aankomst van uw gezin in België. Daarop hebben jullie samen op 2 december 2019 asiel verzocht bij de bevoegde Belgische instanties (CGVS, p. 12). Echter had u tegenover de DVZ verklaard dat u reeds drie jaar in België verblijft, meer bepaald in Neerpelt (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 35). Daarbij verklaarde u ook dat u reeds in 2017 Kazachstan verlaten had en uiteindelijk in oktober 2017 in België zou zijn aangekomen (DVZ dd.08.01.2020, rubriek 36). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar bood geen aannemelijke uitleg (CGVS, p. 13). U hield het erop dat de genoteerde verklaring op de DVZ als zou u reeds drie jaar in Neerpelt hebben gewoond, fout was. Daarbij komt dan ook nog de bezwarende vaststelling dat ook uw echtgenote in haar verklaring tegenover de DVZ aangaf dat u reeds geruime tijd (illegaal) in de Europese Unie was, zij het dat zij een andere verblijfplaats had aangegeven: meer bepaald verklaarde uw echtgenote dd.08.01.2020 (DVZ vrouw dd.08.01.2020, rubriek 18, 35) dat u de twee voorgaande jaren reeds illegaal bij vrienden in Düsseldorf, Duitsland, had verbleven vooraleer samen met haar asiel te vragen in België. U zelf maakte ten overstaan van het CGVS nooit enige melding van een oponthoud in Duitsland: u verklaarde wel dat u na binnenkomst in Litouwen daar nog een 6-7 maanden had verbleven, en daarna nog een tijd in Polen, maar dat u daarna naar België zou zijn doorgereisd waar u dus aanvang 2019 zou zijn aangekomen (CGVS, p. 12). De vaststelling van bedrieglijke verklaringen over waar en wanneer u zich reeds in België en de Europese Unie heeft opgehouden vooraleer asiel te vragen, is zwaarwichtig. Het spreekt voor zich dat naarmate u langer, zonder daadwerkelijk een asielerzoek te doen, in landen heeft verbleven die voor u nochtans in aanmerking komen om een verzoek om internationale bescherming tot te richten, de geloofwaardigheid van de door u volgehouden ernstige vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst des te meer wordt aangetast. Dit geldt des te meer wetende dat luidens uw verklaringen u in tussentijd uw echtgenote en kind had achtergelaten binnen het bereik van de personen vanwege wie u vervolging vreest in hoofde van u zelf en van uw gezin, namelijk op het officieel adres van haar oudste zus in Dushanbe, Tadzjikistan, terwijl jullie net vervolging vrezen door haar eigen familie.

Zelfs indien waarachtig zou zijn – quod non – dat u aanvang 2019 in België zou zijn aangekomen, om na aankomst van uw gezin in België 10-11 maanden later, vervolgens samen op 2 december 2019 asiel te vragen in België, dan nog moet worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt waarom u zo laattijdig asiel vroeg in België. U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS, p. 12) maar uw poging tot verklaring was niet bevredigend. U verklaarde dat u bang was om eerder dan uw echtgenote asiel te vragen omdat u in het geval van een weigeringsbeslissing zou worden teruggestuurd naar uw herkomstland waar u een herhaalde vervolging te vrezen had van uw schoonfamilie. De vrees voor een weigeringsbeslissing en een eventuele terugleiding naar uw land van herkomst kan niet aanzien worden als een aannemelijke verklaring voor een dusdanig laattijdig asielerzoek. Bij gebrek aan een aannemelijke verklaring voor de laattijdigheid van uw asielerzoek dient deze laattijdigheid dan ook evengoed te worden aanzien als een verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees jegens uw land van herkomst.

Tenslotte zij er ook op gewezen dat de door u verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie geloofwaardigheid mist. U verklaarde in concreto dat u gedurende anderhalf tot twee jaar op een schuiladres van de smokkelaar in Astana, Kazachstan, had gewacht op gepaste reisdocumenten. Daarop zou u door een handlanger van uw smokkelaar zijn begeleid tot in Litouwen. Deze handlanger hield daarbij de voor u gearrangeerde reistitels bij zonder dat u ze kon inkijken. Samen met deze begeleider reisde u per vliegtuig naar Moskou waarna de reis per trein werd verdergezet tot in Litouwen. U bent de Europese Unie binnengekomen per trein en via Litouwen. De EU-grenscontrole gebeurde daarbij op de trein. Hierbij valt vooraleerst op dat u vrijwel niets weet over de reisdocumenten die voor u werden geregeld, ofschoon u een aanzienlijke som geld had betaald aan uw smokkelaar voor uw clandestiene transfer naar de Europese Unie, en ofschoon u gedurende anderhalf tot twee jaar in

Kazachstan verklaart te hebben gewacht op deze reisdocumenten. Meer bepaald wist u wel dat uw reisdocumenten op uw naam stonden maar wist u niet of het hier valse dan wel authentieke documenten betrof, u wist ook niet van welk land deze reisdocumenten waren (CGVS, p. 7, 19). Deze documenten zouden door uw smokkelaar aan de controlebeambte zijn getoond. Welnu, het is genoegzaam bekend dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het ook onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring over hoe u de Europese Unie bent binnen gereisd zonder enige kennis van de reistitels die hiervoor door uw smokkelaar zijn aangewend, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over uw internationale verplaatsingen verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor in het gedrang.”

3.3.8. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers - en waarvan het merendeel zelfs ongemoeid wordt gelaten -, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijven. Verzoekers komen immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogen hun geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

3.3.9. Met de ongefundeerde stelling dat zij op bepaalde momenten verkeerdelijk en weinig genuanceerd werden vertaald, tonen verzoekers bovendien op generlei wijze *in concreto* aan dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn, noch dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissingen hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoekers bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het commissariaat-generaal over hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarden geen opmerkingen te hebben, dat zij de tolk goed verstonden en dat zij er alle essentiële elementen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indienden, zij het volgens verzoeker kort en niet in detail, hebben kunnen weergeven (administratieve dossiers, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 12 maart 2021, p. 2-3). Ook de notities van de persoonlijke onderhouden op het commissariaat-generaal bevatten, de enkele vermelding in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker dat de tolk “*misschien*” een fout heeft gemaakt (p. 19) niet te na gesproken, geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de persoonlijke onderhouden enige vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. Er zijn ook geen opmerkingen geformuleerd aangaande de notities van de persoonlijke onderhouden op het commissariaat-generaal. De Raad besluit dan ook dat de door verzoekers in de verzoekschriften opgeworpen vermeende vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen, zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

3.3.10. Verzoekers beperken zich in de verzoekschriften voorts tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, stellende dat het begrijpelijk is dat er soms tegenstrijdigheden zijn vermits de feitelijkheden zich soms meer dan vijf jaar geleden hebben afgespeeld, waarmee zij er echter geenszins in slagen de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen of uit te klaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevend gebeurtenissen in het geheugen van verzoekers zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht.

3.3.11. De grief dat de zogenaamde tegenstrijdigheden zich dan nog enkel in het vluchtraject situeren zodat het commissariaat-generaal geen onderzoek ten gronde heeft uitgevoerd naar de aangehaalde motieven, mist feitelijke grondslag. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen blijkt vooreerst dat er ook sprake is van tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker over eventuele contacten met de politie met betrekking tot de door de hem aangehaalde vervolgingsproblematiek en over de door hem verklaarde clandestiene inreis in de Europese Unie, tegenstrijdigheden die verzoekers volledig ongemoeid laten. Voorts en bovenal blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat het onderzoek van het vluchtraject van verzoeker slechts een onderdeel is van de pertinente en draagkrachtige motieven waarop de commissaris-generaal zich steunt, en dit ter verdere ondermijning van de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven.

3.3.12. De 'niet geheel gelijklopende verklaringen' aangaande het afgelegde vluchtraject van verzoeker pogen verzoekers louter te verklaren door het feit dat verzoeker en verzoekster een verschillend vluchtraject volgden. Ongeacht het gegeven dat partners een verschillend vluchtraject afleggen, kan worden aangenomen dat zij, ook al dateert de vlucht van enige tijd geleden, beiden in staat zijn hierover duidelijke, eenduidige, gelijklopende en coherente verklaringen af te leggen. De tegenstrijdige verklaringen aangaande het door verzoeker gevolgde vluchtraject, die in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift allerminst kunnen worden gekwalificeerd als 'onduidelijkheden' en die zij voor het overige geheel ongemoeid laten, komen draagkrachtig en pertinent over en vinden steun in de administratieve dossiers.

Verder dient te worden aangestipt dat het motief in de bestreden beslissingen aangaande de tegenstrijdigheden in verband met verzoekers vluchtraject slechts een onderdeel is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. De motivering van de bestreden beslissingen moet als geheel worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherente verklaringen, vaagheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan de vluchtmotieven van verzoekers.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de verwijzing naar een arrest van de Raad evenmin afdoende is aangezien arresten van de Raad geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij een verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

3.3.13. De Raad bevestigt dat verzoekers ter staving van hun relaas geen bewijsstukken hebben voorgelegd, ook niet bij de verzoekschriften.

3.3.14. Waar verzoekers tot slot aanhalen dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet. Zij tonen voorts ook niet *in concreto* aan dat de situatie in hun land van herkomst zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

3.3.15. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun relaas en de elementen in de administratieve dossiers tonen verzoekers niet aan dat er in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.16. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS